

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 525.—18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ—1887. ΔΕΙΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

Λήξαντος ἡδη τοῦ 11ου ἔτους τῆς «Ἐστίας», δοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν αὐτῆς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσιν ἔγκαλως τὴν συνδρομήν των, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΒ'—ΑΡΙΘ. 577

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΑΤΕΡ-ΙΩΣΗΦ, Διήγημα τῆς Κας Ouida. Μετάφρασις Α. Β.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΑΙΔΕΣ ὑπό Μεχ. Γ. Ἀγωνοκαύλου.
Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΙΑ ('Αναμνησις.)
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ἐκ τῶν λογάδων ἀνδρῶν τῆς ἡμετέρας πατρίδος, διαπρᾶται ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ, οἱ Μιλτιάδης Βενιζέλος, ἀπέθανεν αἰχνιδίως τὴν 9 Ισταμένου μηδός. 'Ο θάνατος αὐτοῦ εἶναι ἀπώλεια βαρεῖα, βαθὺ δὲ καὶ ἀντοπόχρητον ἐξεδηλώθη ἐπὶ τούτῳ πένθος. 'Ολίγας πρότερον ἡμέρας εἶχεν ἔλεγχον βουλευτῆς 'Αττικῆς ἐν τοῖς πρώτοις, καίτοι τὸ πρώτον νῦν ἀποφάσισας νὰ κατέληῃ εἰς τὸν δημόσιον βίον, ἐσάρπει: δὲ δριστικῶς ἐπὶ πεδίῳ εἰς τὴν διάπραξιν τῶν κοινῶν συντελῶν τὸ κατ' αὐτὸν εἰς βελτίωσιν τῶν κακῶς ἔχοντων, ὅτε ἀπροσδοκήτως ἀνήρπασεν αὐτὸν δὲ θάνατος. 'Η κοινωνία πάσα τῶν Ἀθηνῶν, ἡτις ἰδιαζόντως ἐτίμα τὰς ἀρετὰς τοῦ Χριστοῦ πολίτου καὶ σφορᾶς ἐπιστήμονος, ἡσθάνθη βαθύτατα τῇ, ἀπόλεισαν τοῦ ἀνδρός, καὶ εἰλικρίνως ἔθρηγον αὐτήν. 'Η Α. Μ. ὡς βασιλεὺς, συμμεριζόμενος καὶ οὗτος τὴν γενικὴν θλίψιν, ἐν τῶν πρώτων ἀσπευσεις νὰ συλληπθῇ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος. Ταῦτὸ δὲ ἐπραξεν δὲ πρωτοπορούς καὶ Τρικούπης, πάντες οἱ ὑπουργοὶ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. 'Η δὲ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου, ἡς ὁ Βενιζέλος διετέλει ἐπὶ 23 δὲ ἥτη μέλος κατ' ἔξαρτεικήν τιμήν, ἐψήφισεν ὅπως ἐν σώματε παρακολουθήσῃ τὴν κηδείαν τοῦ θανόντος ἐταίρου καὶ κατέθηκε στέφανον ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ ἐπὶ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου. 'Η κηδεία τοῦ Βενιζέλου ἐγένετο τὴν ἐποιῆσαν δημοτελέστατα, πολλοὶ δὲ λόγοι ἀπηγγέλθησαν καὶ στέφανοι κατετίθησαν εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ.

Ο Μιλτιάδης Βενιζέλος ἀνήκει εἰς ἀρχαίους καὶ ἴστορικήν οἰχογένειαν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατήρ δὲ αὐτοῦ Παλαιολόγος Βενιζέλος ἦτο δημογέρων τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ρυλακισθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀποδράτης διὰ σχοινίου ἐκ τῶν τειχῶν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδράσεως αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐν ἔτει 1822 ἐγένετο ὁ νίστας αὐτοῦ ἐν Αἴγινῃ, ὃπου εἶχε καταφύγει ἡ μήτηρ του ἀ-

νήκουσα εἰς τὴν οἰκογένειαν Μοίρα, ἐκ τῶν πρωτευούσων τῆς νήσου ἐκείνης. Περαστὰς ἐνταῦθα τὰς πανεπιστημιακάς του σπουδάς, ἀπῆλθε εἰς Βερολίνον δημοτὸν ἐπὶ δικταῖαν ἐσπούδασεν εἰδικοῖς τὸν κλάδον τῆς μαίευτικῆς, ἀναδειχθεὶς ὁ διαπρεπέστερος μαίευτὴρ ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ Ἀνατολῇ, τυγχάνων δὲ φήμης ὡς συμικρᾶ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ. 'Επιστρέψας δὲ 1850 εἰς Ἀθηνάς διωρίσθη ὅμοιοις ἱατρὸς τῆς πόλεως καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὃπου μετὰ δύο ἔτη διωρίσθη τακτικὸς καθηγητής. Πρόταντι ἐξελέγη δίς, ἐν ἔτει 1865 καὶ 1883, ἐπρτάνευσε δὲ καὶ τῷ 1866, δὲς ἀπελθόντος τοῦ πρωτάνεως κ. Α. Ραγκαδῆ ἐξ Ἀθηνῶν ὡς διορισθέντος τοῦ πρεσβευτοῦ, ἐκλήθη εἰς τὴν ἀνωτάτην πανεπιστημιακὴν ἀρχὴν αὐτὸς ὡς ἀντιπρύτανος. Δις ἐπίστησε ἐγένετο κομψήτωρ τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς, ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1861 δὲν ἐπαυσεν ἀποτελῶν μέρος τῆς πανεπιστημιακῆς συγκλήτου. Εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν προσέφερεν ὄντως πολυτέλεμους ὑπηρεσίας ὁ Βενιζέλος, ἀφόβως παρασχὼν τὴν συνδρομήν του κατὰ τὴν κολεϊκήν ἐπιδημίαν τοῦ 1854 καὶ κατορθώσας τὴν σύστασιν τοῦ νοσοκομείου τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων καὶ τοῦ μαίευτηρίου, διετέλει μέχρι πρὸ μικροῦ διευθυντής δὲ παρηγήθη καὶ τῆς θέσεως ταύτης καὶ τῆς τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημιῳ, ἵνα κατέληῃ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἄγωνα. Εἰς διάφορα ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημονικά συνέδρια παρεργήθη ὁ Βενιζέλος ὡς ἀντιπρύτανος τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς Κυβερνήσεως, ἐν πᾶσι δὲ ἐτέμησε τὸ ὄνομα τῆς Ἐλλάδος. Εἰς τὸ ἐν Κοπενάγη μάλιστα κατὰ τὸ 1844 συγκροτήθη ὁ διεθνής οἰκονομικοῦ προσέφερον αὐτῷ καθοπλύων του διὰ τὴν πετραν καὶ τὰς γνώσεις του, ἔξελέγη πρόσδρομος τοῦ τμήματος τῆς γυναικολογίας. Εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνεμίχητο ἐν ἔτει 1863, ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος εἰς τὴν Ἐλληνικὴν Συνέλευσιν, ἡς ἔχρημάτισε καὶ ἀντιπρόδορος. 'Ο αἰόλιμος Κανάρης καὶ ὁ Δεληγεώργης προσέφερον αὐτῷ χαρτοφυλάκια εἰς τὸν πόλην τὴν πετραν καὶ τὰς γνώσεις του, ἔξελέγη πρόσδρομος τοῦ τμήματος τῆς γυναικολογίας. Εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνεμίχητο ἐν ἔτει 1863, ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, φρονῶν δὲ παρέχει τὴν πατρίδαν τοῦ λήξαντος ἔτους ἄχρουν πουργεῖον, φρονῶν δὲ παρέχει τὴν πατρίδαν τοῦ κατατάξιαν τὰς δεινάς ἐκείνας περιστάσεις. 'Ο Βενιζέλος ἦν τετιμημένος διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ δανικοῦ τάγματος Δανειρόγ, δὲν ἔλαθε, διότι ἡδυνήθη νὰ σώσῃ ἀπὸ σοδαροῦ κινδύνου τὴν ἐνταῦθα διατρίβουσαν σύζυγον τοῦ διαδόχου τῆς Δανίας, μετακληθεὶς νύκτωρ εἰς τὰ 'Ανάκτορα ὑπὸ τοῦ Βασιλέως δι' ἐπιστολῆς ἴδιοχειρου.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βενιζέλου ἀπόλιτος καὶ ἡ πτωχὴ ἐλληνικὴ ἐπιστήμη μύστην ἐπιφανῆ καὶ ἡ πολιτικὴ, μεταξὺ τῶν ὄπαδῶν τῆς ὅποιας ἐσχάτως μόλις κατετάχη, χρηστὸν εὐθύνην καὶ εἰλικρινῆ ἀντιπρόσωπον, καὶ ἡ οἰκογένεια του ἀρχγόνος πολύτιμον.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ

'Ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης, ἐφ' ἡς τοσάκις ἀπὸ τῶν ἀνεγράφετο τὸ ὄνομα τῆς 'Ελίζας Σούτσου, ἀναγράφεται σήμερον διὰ μελαίνης πενθίμου γραμμῆς περιβεβλημένον! 'Η 'Ελίζα βαθυτάτην αἰσθάνεται λόπην ἐπὶ τῷ πρώτῳ θανάτῳ, διότις οὐ μόνον τὸν γηραιόν αὐτῆς πατέρα τὸν στρατηγὸν Σκαρλάτον Σούτσον ἀπεστέρησε φιλάττης καὶ ἀφωσιωμένης θυγατρός, οὐ μόνον ἀπὸ τῶν πασχόντων καὶ παραμυθίας ἀφέτιν ἀλη-

θῶς παρήγορον ἄγγελον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλληνικὰ γράμματα ἀπωρόφαντος ἐνθέρμου αὐτῶν λάτρειος καὶ τὴν Ἔστιαν ἴδιᾳ ἦν ἔξαιρετικῶς ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἑκδόσεως αὐτῆς ἐτῶν ηὗνος, ἀρισταῖς ἔργα τὸν αὐτὴν δημοτεύσασα.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἀπαράμιλλον ἔξελήνησιν τῆς Μαγδαληνῆς τοῦ Ἰουλίου Σούνδω, τὴν ὥραιάν μετάφρασιν τῶν «Μαρτύρων τῆς Ἐπιστήμης» τοῦ Τισσανδρείας περὶ τῶν ἐπί Παριστοῖς ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων πραγματείας τοῦ Μαζίου Δουκάμ· Ὅτις γλαυρός, λέξις πλούσια, διερμήνευσις πιστὴ τῶν λεπτοτάτων τοῦ πρωτοτύπου ἐννοιῶν, χαρακτηρίζει πάσας αὐτῆς τὰς μεταγλωτίσεις, τὸ δὲν ἐντονον τῆς φράσεως δὲν μειοῖ τὸ παράπον τὴν ἐπανθοῦσαν γυγακείαν χάριν. Ἐεὶ τῶν ἔργων τούτων κατεφαίνετο πρὸς τὴν ὑπεροχὴν πνεύματος αὐτῆς καὶ δικαρπήτη τῆς Ἐλίζας Σούντου.

Εἰς μίαν τῶν εὐγενεστάτων καὶ πλουσιωτάτων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν ἀνήκουσα, δικαιουμένη καὶ δυναμένη νὰ ἡ εὐτυχίας, ἀντὶ τοῦ εὐαρέστου τῶν αἰθουσῶν βίου προύτιμα τὴν μόνωσιν τοῦ σπουδαστηρίου αὐτῆς, διερμήνειας καὶ καλλιτεχνικὸν ἐνδιαιτήμα. Ὑπὸ οὐνούν καὶ αὐτάσιον νοσήματος ἀπὸ ἑπτῶν καταπρομένου, αἰσθανομένη ἐφ' ἑστής, διατριώς, νυχηρεύοντος, ἐν πλήσῃ στιγμῇ τὴν ἐπαφήν τοῦ θενάτου, ἐπεδείπατο ἀληθῆ ἡρωαμόν, ἡρωτίσμον ἀφανῆ, σιωπηλόν. Ὅφιστο τὸς τὰς ἀληγόδονας ἀνευ στεναγμοῦ, ἀνευ λιποψυχίας. Ναὶ, τοὺς «Μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης» καὶ τὰ περὶ τῶν πασχόντων καὶ ὁδινομένων κεφάλαια τοῦ Δουκάμ· ἡ Ἐλίζα Σούντους ήτο κατάλληλος νὰ μεταφράσῃ, αὐτὴ ἡ γνωρίζουσα τὶ εἶνες μαρτύριον, αὐτὴ ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου πόνου τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συμπαθεύσῃ, καὶ ἀνακούφισιν ἐκ τοῦ ἰδίου ἀλλγούς ἐν τῇ περιβάλψει τοῦ ἀλλγούς τῶν ἄλλων εὑρίσκουσα. Ἐπὶ τῆς ωχρᾶς της μορφῆς ἐπήνθιμη γλυκὺ μειδέλμα ἀγαθότητος, ἀνταύγεια τοῦ καλλούς τῆς ψυχῆς της. Συμπαθητικωτάτη ταῦθιστα αὐτὴν ἀσθενεική τις χάρις, ὡς μαραγονέμουν ἀνθουσία. Ἐκλεισεν ἡσυχίας τοὺς ὅστια λιμούς αὐτῆς, ἡ πολύτιμος κόρη, μη πτοούμενη τὸ ἀγνωστον, διότι οὐ μόνον αἱ ἀγαθοεργαὶ ἀλλ' οὐδὲ ὁ πόνος ἔλειψεν αἴρετην τὴν πόνως κατεστή ἀξία τοῦ Παραδείσου. Καὶ νῦν ὑπώπτει ὑπὸ τὰς κυπαρίστους τοῦ νεκροταφείου, καὶ ὁ πάρ τὸν ἀνθοστεφῆ της καὶ εὐωδώντα τάφον παρερχόμενος διαβάτης δύο διστοσιος καὶ ἀλλή, διανοεῖται διτὶ ἀδύντων διὰ τὸν θεόν, νὰ στραμτᾶ ἐντὸς τοῦ βίου, διτὶ εἶνες ἀκαταμέτρητος ἀπανθρωπίας καὶ ἀδειάς ὑπαρξεῖς ὡς ἡ Ἐλίζα Σούντους ν' ἀπολήξῃ εἰς τέφραν ἐντὸς τοῦ μνήματος, καὶ ὁ τάφος νὰ μὴ ἔχῃ δι' αὐτὴν θύραν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἰς τὸν νεκρὸν τῆς Ἐλίζας Σούντου ὁ καθηγητὴς κ. Ἰω. Σούντους, θεῖος τῆς μεταστάσης, ἀπήγγειλε συγκινητικὸν λόγον, ἐν φοιτηικωτάτα ἀπεικονίζει τὸν βίον καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ἐπιλέκτου κόρης. Παραθέτομεν αὐτὸν φέρε:

‘Αδελφοί,

Ἐκπληρῶν καθῆκον συγγενείας καὶ ἴδιαιτέρας στοργῆς, ἐπιχειρῶν νὰ εἰπω ὀλίγας πενθύμους λέξεις, νὰ ρίψω μὲ τρέμουσαν γείρας ὀλίγας ἀνθής ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς πολυκλαύστου Ἐλίζας Σκ. Σούντους, ἡς τὸν ἄσωρον θάνατον θρηνούμενην σήμερον.

Ἡ επιφλεγμένη καὶ πολύκλαυστος κόρη ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀνέδειξε τὰ ἐπίζηλα γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς εὐγενείας, μαρτυρουμένης ὑπὸ τῶν εὐτυχησάντων ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ γνωρίσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν σεμνήν καὶ ἀφελεστάτην φιλολογικὴν φιλεργίαν αὐτῆς.

Ἡ εὐρωπαικὴ ἱστορία ἀναγράφει μὲν τὰ ὄντα πλείστων ἔξικων γυναικῶν, αἵτινες διέπρεψαν δι' ἔξαιρέτων προτερημάτων, ἡ καὶ δι' ἔλαττων μάτων ἐπιμέμπτων, ἔν τε τῷ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, παραχλεπεῖ δὲ νὰ μηνημονεύσῃ τὰς πολυτίμους ἀρετὰς, τὰς ἀφανῶς ἀναπτυσσομένας ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, ἐν τῇ πρωτίστῃ καὶ ἀρχικῇ κοινωνίᾳ τῆς οἰκογενείας. Αἱ πολύτιμοι αὕταις ἀρεταῖς, οἱ ἀδάμαντες οὐτοῦ τῆς ψυχῆς εὐγενείας, περιεκόσμησαν δι' διού της τοῦ βίου τὴν Ἐλίζαν, ἡ ἀληθῆς, λέγω, εὐσέθεια, ἡ ἀνευ ἐπιδείξεως φιλανθρωπία, ἡ χριστιανική ἀνοχή, ἡ πνευματικὴ φιλοπονία, ἡ ἀπαράμιλλος αὐτάρηνησις, προσμαρτυροῦσσι διτὶ ἡ ἐνάρτεος αὐτὴν κόρη δὲν ἔξη δι' ἑκατηνή, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους; ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὴν ἡτο ἀν-

λογος πρὸς τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς, καὶ τὴν ἀδέ- μαστον φιλοπονίαν της.

Ἡ ποικιλὴ αὐτῆς παιδεία, ἡ πληθύς τῶν γλωσσῶν, ἀς ὡ- μίλει καὶ ἔγραφε, καὶ ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἀνελάμβανε τοὺς κόπους τῶν ἄλλων, ἐφείλκει τὸν σεβασμὸν πάντων, ὅσοι εὐ- τύχησαν νὰ τὴν γνωρίσωσι.

Σεμνὴ καὶ μετριόφρανα, ὡς τὸ εὔσομον ἵον, ἀφανῶς μετέ- διδεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν τὸ ἄρωμα τῶν ποικίλων προτερη- μάτων της. Τοσαύτην δὲ ἦτο ἡ ἡδικὴ δύναμις αὐτῆς, ὥστα καὶ τοις πάσχουσα, καὶ τοις συνειδοῦσα τῆς παθήσεως τῆς τὴν σοβαρότητα, οὐδέποτε ἐξέφερε λόγον μεμψιμούριον κατὰ τῆς δυσμενοῦς τύχης, ἀείποτε πρόθυμος, ἀείποτε εὔχαρις, ἡ κυρία μέριμνα αὐτῆς δὲν ἦτο πῶς νὰ ἀνακούψῃσθε διά τε τεινού θιλερόν λόγων τὴν βαθείαν ἀλγούσαν εὐαίσθητον καρδίαν αὐτῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ λυπήσῃ τοὺς περὶ αὐτῆν. Τῇ ἀ- ληθείᾳ εὐλόγως μεμψιμοίτες τις, ἀναλογιζόμενος πόσον ἀ- ρως ἀφηρόπαγη ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας της τὸ σε- μανώμα καὶ τὸ ἀγλάσιμα αὐτῆς. Ἄλλ' ἐὰν αὐτὴν ἔξειπνε, τὸ ἔξαρτεα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὰ ἔργα τῆς πνευματι- κῆς της φιλοπονίας, ἀτίνα πλειστάκις καὶ ἐφώτισαν καὶ κα- τέθελκεν ἡμᾶς, καταλείπουσιν ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀναμνήσεις ἀνε- ξαλείπουσις.

Ἄλλα τὶ δύναται νὰ παρηγορήσῃ τοὺς στερηθέντας ἀδελ- φάνους τοιάντων αὐτούς τοῦς ἀρσανίας ἀδελφής; τὶ δύνα- ται νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀτυχέστατον πατέρα, τὸν τετράκις ζῆθη οὐστάστα τὸ μαρτύριον τῆς σπληγῆς ταύτης δοκιμα- σίας; Μόνη ἡ ἀνδρική του καρτερία, μόνη ἡ πεποιθησίς δι- τοι αιωνέτη εὐγενῆς ψυχῆς δὲν μένει ἀθράβεντος.

Μετάστρεψον λοιπὸν τὸ πνεῦμα σου, πολυπλέστατε πά- τερ, ἀπὸ τῶν ἐπίγειων πρὸς τὰ οὐράνια καὶ εἰς μόνην τὴν αἰθέριαν ἔκεινην ζώνην θέλεις ἀντιλήψεις τὴν μικρὰν ἀνακούψη- σιν τῆς βαθείας δύνης τῆς σπαρατούσης σ' μέρον τὴν καρ- δίαν σου. Παρηγορήθητι, ἀναλογιζόμενος διτὶ ἡ φιλάτη σου ἀπηλάγη τῶν βασανιστῶν πόνων διτὶ πολλούς χρόνους τὸ λεπτοφύες καὶ πεπονήκος αὐτῆς σῆμα. Παρηγορήθητι, ἀναλογιζόμενος διτὶ ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τῶν φιλάτων, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀφιχθέντας εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου, ἔσται βραχὺς καὶ ὀ- λιγορόβηνος.

Ἄλλ' ἡδη, ἀδελφοί, προπέμψωμεν τὴν ἀφ' ἡμῶν μεταστᾶ- σαν πολυάρκυτον κόρην εἰς τὸν τάφον, πρὸς διν τάντας ἡμετέ- ον θυντοῖς κατὰ πᾶσαν πονηρὸν τῆς ζωῆς πεπρωμένων βαδί- ζομεν, καὶ ἀναφωνήσωμεν αἰώνια της, αἰώνια της ἡ μνήμη, αἰώνια τὴν ἡ μνήμη αὐτῆς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

‘Αγγέλλεται ἡ προσεχῆς ἔκδοσις παρὰ τῷ ἔντιν Λειψία βι- θιλιοπώλῃ Teubner τῶν σφραγέων λειψάνων τῶν Ἐλλήνων διαλεκτογράφων, πλὴν τῶν ἀττικιστῶν. Τούτοις προστεθή- σονται καὶ τὰ περισσότερα συνταγμάτια περὶ παθῶν λόγου, περὶ βιρραδίου καὶ σολοκεισμοῦ, συλλεχθέντα πάντα τοῦ ἐκδότου 'Ριχάρδου Σνάζερ.

— ‘Εξεδόθη καὶ ἐν ἴδιαιτέρω τεύχεις ἡ ἔντιν Σ' τόμῳ τῶν Ἀρχαιολογικῶν καὶ ἴστορικῶν ἀναλεκτῶν τῆς ἐν 'Ρωμῇ Γαλλικῆς συγιδῆς δημοσιεύσεια τὸ πρώτον πραγματεύει τοῦ Pierre de Nolhac περὶ τοῦ Εύρετηρίου τῶν Ἐλλήνων κειρογράφων τοῦ Ἰανουΐ Λασκάρεως. Διὰ ταύτης συμπλη- ροῦσται τὸ περὶ αὐτοῦ θέματος ἐντεῖται 1884 δημοσιεύθεν ἔργον τοῦ Γερμανοῦ K. K. Müller, περὶ οὐδὲντας δὲν εἰδέλαθεν ἐν καιρῷ ἡ Ἐστία. Εἰς τὸ Εύρετηρίου τοῦ Λασκάρεως προσήργηται καὶ δύο ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ λογίου 'Ελλήνος, ἡ μὲν πρὸς τὸν Φιλωτηρίον ποιητὴν Giiovanni Rucellai, νούντον τότε τοῦ Πάπα παρὰ τὴν βασιλεῖ τῆς Γαλλίας Φραγκο- σκοφ τῷ Α', ἡ δὲ πρὸς τὸν μέλλοντα κοντόσταυλον τοῦ Mon- μορανσοῦ, δύο ἐπιστολίδια τοῦ Λασκάρεως πρὸς τὸν Ἀγ- γελον Κολδούση, καὶ ἐν τέλει ἐλληνικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Lazaro di Raif πρὸς τὸν Λασκάρειν. 'Ο κ. P. de Nolhac ἀγγέλλει διτὶ σκοπεῖ νὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς πλείονας καὶ σπουδαιο- τέρχας ἐπιστολὰς τοῦ Ἰανουΐ Λασκάρεως ἐν ἑτέρῳ ἔργῳ του, διπέρ έκδοθεσται υπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Les Correspondants de Manusc.

— ‘Ἐν τῷ γερμανικῷ θεάτρῳ τῆς Πλέστης ἐξιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν γερμανικῇ μεταφράσει μικρὸν δρᾶμα εἰς μετα-